LITERATURA STRAINA

ARKADI AVERCENKO

Căpşor de pasăre

DIALOG

Dimineaţa. Amândoi iau ceaiul.

BARBATUL *(dă la o parte ceaiul)*. Nu pot să beau ceaiul.

NEVASTA. De ce? Nu-i dulce?

BARBATUL *(mormăind)*. Când n'am ziarul nu pot să beau ceaiul.

NEVASTA. Probabil, că vine îndată poşta. Poate vrei să-ţi dau gazeta de eri?

BARBATUL *(supărat)*. Ce să fac cu ea?

NEVASTA. Zici, că nu poţi să bei ceaiu fără gazetă...

BARBATUL. Deşteaptă eşti! Aia de eri poţi să ţi-o atârni de nas...

NEVASTA. Eşti foarte delicat.

BARBATUL. Judecă şi tu! Ce dracu să fac cu gazeta de eri? Dacă aşi avea cel puţin de gând să impachetez nişte scrumbii in ea!... Eu însă vreau să citesc.

SERVITORUL *(aduce poşta)*. Conaşule a venit!

BARBATUL. Aha! Dă'ncoa! Dă! Iacă ziarele şi scrisorile.

(la ziarele, le deschide şi se cufundă în ele)

NEVASTA *(se uită la scrisori, ia una, o pune deoparte, ia un jurnal de modă, apoi il aruncă enervată deoparte; deschide scrisoarea cu dinţii şi se uită totodată in jurnal. Citeşte scrisoarea... Mâna cu scrisoarea îi cade în jos, pe faţă un surâs gânditor)*. Ah, bărbaţii, bărbaţii!... Şi se mai spune că femeia îndrăgostită îşi pierde capul... Eu cred însă că nu-i nimic mai mişcător, mai distrat, mai caraghios şi mai simpatic decât un bărbat amorezat...

BARBATUL. *(Speriat)*. Ce-i?... Sper că nu vorbeşti de mine?

NEVASTA. Nu vorbesc de tine! Caută-ţi de treabă. Am primit eu, pur şi simplu, o scrisoare de la un domn, care mi-e absolut necunoscut.... Şi închipuie-ţi scrie foarte frumos despre sentimentele sale.

BARBATUL. *(Citeşte ziarul cu indiferenţă)*. Trebue să fie pur şi simplu un dobitoc oarecare.

NEVASTA. De ce dobitoc? Imediat—dobitoc! Va să zică şi tu ai fost un dobitoc când îmi făceai declaraţii de dragoste?

BARBATUL. *(Cu convingere)*. Fireşte! şi eu am fost un dobitoc! Fără îndoială! Complect dobitoc!

NEVASTA. Foarte frumos. Iţi multumesc!

BARBATUL. Pentru puţin. Să-ţi fie de bine.

NEVASTA *(ofensată dă din umeri)*. Ce bărbat mi-a mai dat şi mie Dumnezeu!

BARBATUL. Mai bun nici nu găseai.

NEVASTA *(citeşte scrisoarea)*. „Scumpul meu odor" la ascultă: omul ăsta nici nu mă cunoaşte încă şi mă consideră „scump odor"...

BARBATUL. De-aia te şi consideră, pentru că nu te cunoaşte. Interesant e cum o să-ţi cânte atunci când te-o cunoaşte mai bine?!

NEVASTA. Tu crezi că ştie să cânte?

BARBATUL *(desperat se apucă de cap)*. O-o-o!

NEVASTA. De unde vezi asta? Nu înţelegi! *(Citeşte)* „Altii, se poate să numească o obrăznicie ordinară faptul că vă scriu această scrisoare. Dar dacă sunteţi tot aşa de inteligentă pe cât sunteţi de frumoasă, — nu veţi considera fapta mea ca o obrăznicie"... nici n-o consider!

BARBATUL *(veninos)*. Ei asta e! Cum s'o consideri tu? *(citeşte ziarul)*.

NEVASTA *(citeşte)*... Binecuvintez acea întâmplare, care m'a adus acum trei zile la „Aquari'm"... Ştii, dela aceste rânduri, sărmanu, de zăpăceală şi-a pierdut cu totul cumpătul! Ha-ha-ha! Ascultă: el scrie „Aquarium", pe când noi am fost atunci la „Arcadia". Iţi aduci aminte? S'a zăpăcit de-a binelea!

BARBATUL. Se poate să te fi confundat cu alta.

NEVASTA. Prostie! Cu cine mă poate el confunda pe mine? *(citeşte)* „...inima mea s'a strâns dulce şi chinuitor, când capul drăguţ al matale s'a ivit la fereastra cabinei..."

BARBATUL. Stai, stai! Cum putea „capul drăguţ al matale" să se ivească la fereastra cabinei, când eram jos în sala cea mare!! Aici e ceva confuz!

NEVASTA. Pentru unu-i confuz, pentru altu-i clar! Foarte simplu: adică, el sedea în cabină, iar noi afară şi „capul meu drăguţ", după cum spune el, s'a ivit la ferestra cabinei...

BARBATUL. Cu toate acestea nu văd cum capul tău drăguţ a ajuns până la fereastra de la al doilea etaj!

NEVASTA. Nici el nu spune asta.

BARBATUL *(strigă enervat)*. Dar cabinele sunt la etajul al doilea!!!

NEVASTA. Nu sunt eu de vină, dragul meu, că s'au construit cabinele aşa de prost. Ascultă mai departe... *(citeşte)*.... Nu ştiu cine sunt cei doi domni dela masa dumitale....." la stai! cu cine mai eram noi?

BARBATUL *(veninos)*. Am fost trei: Tu, mătuşa ta, şi eu!

NEVASTA. Va să zică a luat pe mătuşa mea drept bărbat? Doamne, Doamne! Nu de geaba se spune că amorul îi orb!

BARBATUL... Dobitocie! Să iei pe mătuşa de gen femenin, drept un bărbat de gen masculin! Acum eşti de acord, că, aici e o confuzie la mijloc?!

NEVASTA. Fireşte, grozav aş vrea să fie aşa!

BARBATUL. Cum se poate să ei pe o femee drept bărbat?

NEVASTA. Tot ce se poate. Mătuşa are... într'adevăr o înfăţişare bărbătească! Şi—omul s'a uitat numai la mine! Ai înţeles?... Restul pentru el nu era decât—un decor inutil.

BARBATUL *(mohorât)*. Hm!... Şi eu sunt decor inutil?

NEVASTA. Şi tu eşti decor inutil.

BARBATUL. Da? Ştii că şi decorurile îţi cad câte odată în cap, şi te pocnesc aşa de tare că poate să-ţi sară creerii!

NEVASTA. Ştiu, că tu nu eşti capabil de altceva! Da-a! *(citeşte)*... „Cei doi domni, care erau cu d-ta... Dar iacă domnul cel cărunt şi gras, în smoking este bărbatul d-tale — nu cred ca d-ta să-l iubeşti.." Notează: el ascunde sentimentele lui sub un ton de indiferenţă, pe când, probabil, sărmanu, suferă grozav în tăcere!...

BARBATUL. Ar fi interesant de ştiut pe cine l-a luat drept „Domnul cel cărunt şi gras":—pe mătuşa, pe mine sau pe tine?

NEVASTA. Nu fii ordinar!

BARBATUL *(ironic)*. Spune şi tu, drăguţă, dacă sunt gras? Dacă sunt cărunt? Dacă eram în smoking? Pe cât ştiu eu, — purtam o haină cafenie.

NEVASTA. Crezi că n'avea altceva de făcut de cât să se uite dacă eşti în smoking sau în surtuc. Avea altă preocupare!

BARBATUL. Dar despre „cărunt" ce spui? Eu sunt cărunt?

NEVASTA. Tu eşti aproape blond. Şi cei blonzi seara par cărunţi.... *(repede)*. Resfrângerea razelor!

BARBATUL. Ce, ce!?....

NEVASTA. Răsfrângerea razelor.

BARBATUL. Exact! Asta-i. Şi par gras — tot din pricina resfrângerei razelor.

NEVASTA. Tu, te crezi foarte subţire? Slavă Domnului — 72 de kilograme!

BARBATUL. Şi tu cât cântăreşti? Hai, hai? Ce taci? Spune, nu-ţi fie frică!

NEVASTA *(bolboroseşte ceva)*.

BARBATUL. Cât?... Cât?

NEVASTA. Asta nu-i treaba ta! De altfel asta n'are nici o importanţă! Nu mă mai întrerupe! „Dar faptul că ai cochetat cu celălalt domn—a străpuns inima mea ca o săgeată otrăvitoare".

BARBATUL *(pufnind)*. Cu celălalt — adică cu mătuşa. Foarte nepăcut! Când o femeie începe să cocheteze chiar cu mătuşa ei, stăm tare prost!

NEVASTA. Bine înţeles! Tu nu înţelegi că omul a putut să-şi piardă cu totul capul...

BARBATUL. Hm-da!... A pierdut capul. Cine l-o găsi n'are să se procopsească.

NEVASTA *(triumfătoare)*. Eram sigură! Eşti gelos! Să vedem mai departe... „eu nu pot să-mi închipui ca un altul să cuprindă talia d-tale subţirică şi să sărute părul d-tale negru ca noaptea"...

BARBATUL. Ascultă acum! Spune tu drept dacă se poate zice despre talia ta că-i subţirică?

NEVASTA *(ofensată)*. Dacă nu-ţi place, caută-ţi alta!

BARBATUL. Nu face! Mi-e lene. Merge şi aşa. Ştii ce cred? Că noul tău adorator e, de sigur, un frizer.

NEVASTA. De ce?

BARBATUL. Nu vezi, că s'a apucat să-ţi vopsească părul în negru?!

NEVASTA. Nu-i adevărat.

BARBATUL. Nu?! Compară părul tău cu noaptea, sau aşa ceva... Şi vezi ce iese?

NEVASTA. Noptile sunt de mai multe feluri!.. Sunt şi nopţi negre şi nopţi albe... La Petersburg, de pildă, întotdeauna e noapte albă. *(Supărată)*. Ah, dragul meu! Dacă vrei să critici pe cineva, totdeauna ai motivul de care să te agăţi! Pur şi simplu: a scris cum a simţit... *(Citeşte)* „O întâmplare fericită mi-a dat posibilitatea să aflu adresa d-tale, dela George Kirinkov"... *(nedumerită)*. Cine mai e şi George ăsta?

BARBATUL *(dă din umeri)*. Tu trebuie să ştii mai bine!

NEVASTA. — De unde vrei să ştiu eu? Trebuie să fie vreun stricat dintre cunoştinţele tale de cafenea... Faceţi cunoştinţă cu toată lumea... Vă îmbrăţişaţi cu dracul ştie care vă iese în cale!.. „dela George Kirinkow, logodnicul cumnatei d-tale Claudia"... Omul ăsta a înebunit cu totul! Ce fel de cumnată?

BARBATUL *(malitios)*. N'ai înţeles? Cumnata ta.

NEVASTA. De ce a mea? Poate a ta?

BARBATUL. Da, da! Se poate. Am ţinut-o până acum ascunsă în buzunar, iar acum o scot şi o pun ulte, aici, pe masă... Poftim! O nouă rubedenie! Ha! ha!

NEVASTA. N'ai de ce să râzi! De ce te bucuri?

BARBATUL. Nici eu, nici tu, şi nici mătuşa ta n'are cumnată.

NEVASTA. Deştept mai eşti! Par'că omului de asta-i ardea! S'a încurcat pur şi simplu.

BARBATUL. Dar cum se poate să încurci astfel de lucruri? Era beat sau e nebun? Nu mai înţeleg nimic! Mă mir că acest idiot... *(ridică plicul pe care nevasta lui il aruncase jos)* că acest idiot n'a încurcat şi adresa *(citeşte adresa)*. Stai, stai... Hm... Pe tine te chiamă Alexandra?

NEVASTA *(sare şi citeşte plicul peste umărul bărbatului)* De sigur... Alexandra! Şi aici e scris „Alexandra"...

BARBATUL. Stai. Pe tine te chiamă şi Ştefanowna?

NEVASTA. Nu-mi mai bate capul! Unde scrie acolo Ştefanowna?

BARBATUL. Uite, dragă Alexandra Ivanowna, aici stă scris lămurit „Ştefanowna".

NEVASTA. Năuc mai eşti! Citeşte numele de familie de pe plic!

BARBATUL. Da, familia e bună. Adevărat că nu-i nici a ta, nici a mea, dar e o familie bună, cu nume sonor: Ceboksarova!

NEVASTA. E posibil? Să fi uitat el, şi numele de familie?

BARBATUL. Fleac. La urma urmei, familia n'are importanţă, pe câtă vreme strada e a noastră.

NEVASTA. Ei vezi, vezi!

BARBATUL. A noastră, a noastră! Şi numărul casei îi al nostru! Numai numărul apartamentului e mai mare. Dar asta-i numai un mic detaliu.

NEVASTA. In cazul acesta nu mai înţeleg nimic *(se aşează pe scaun)*. Ei bine, dacă d-ta eşti aşa de deştept, lămureşte-mă. Despre cine e vorba?

BARBATUL. Despre cine? Foarte simplu: *(se aşează, apropiindu-şi faţa de a ei peste masă)*. Scrisoarea nu e pentru tine.

NEVASTA. Ba, pentru mine, numai că adresa e puţin încurcată...

BARBATUL *(şopteşte cu răutate)*. Nu ţi-e adresată ţie!

NEVASTA *(cu necaz)*. Ba mie!

BARBATUL *(furios)*. Nu e adevărat!

NEVASTA. Mie!!! Mie!! *(Pauză. Se îndepărtează unul de altul)*. Cum ar fi ajuns altfel la noi? A confundat culoarea părului.

BARBATUL *(o imită)*. „Culoarea părului". Tot, tot, tot, până la cel mai mic amănunt.

NEVASTA *(supărată)*. Ba, nu!

BARBATUL. Ba da!

NEVASTA. Nu totul!

BARBATUL *(furios)*. Totul!!!

NEVASTA *(cât o ţine gura)*. Nu, totul!!! *(Îşi întorc spatele unul altuia. Pauză)*. In ce te priveşte, tot ce scrie, e exact. Tot ce scrie despre „Arcadia" e exact...

BARBATUL *(cu răutate, încet)*. „Aquarium"!

NEVASTA. „Arcadia"!

BARBATUL *(furios)* „Aquarium"!

NEVASTA. „Arcadia"! „Arca...!! *(Intră servitorul)*.

SERVITORUL. Conaşule, n'aţi primit, din greşeală, o scrisoare pentru d-na Ceboksarova, dela No. 11?!

NEVASTA. Care Ceboksarova? *(Furioasă)* Ce fel de Ceboksarova?

SERVITORUL. Alexandra Stefanowna. Locueşte la No. 11. O doamnă brunetă şi subţirică. Poştarul ne-a dat nouă scrisorile pentru dumneaei.

NEVASTA *(culege scrisorile şi ziarele şi le aruncă servitorului)*. Lua-v'ar dracu' cu Ceboksarowa cu tot! Ce caută scrisorile ei la mine? *(Servitorul a plecat. Bărbatul se leagănă în scaun şi râde)*.

NEVASTA. Şi tu, în loc să desfaci imediat scrisorile, te-ai apucat să citeşti ziarele! De gazetă îţi arde dumitale? Politică îţi lipseşte?! Vrei să devii Lloyd George?! Linişteşte-te, dragul meu! Mai mult decât eşti n'ai să fii nici odată... *(îi rupe gazeta din mână şi o mototoleşte. Se adresează publicului din sală)* Şi voi... *(strâmbându-se la spectatori)* Ho-ho-ho! Ce râdeţi? Lua-v'ar dracu' pe toţi! Dă cortina jos!

CORTINA

BAUDELAIRE

Strigoiul

Ca un înger cu ochiul sălbatic
Voi reveni în alcovul tău
Şi mă voiu strecura lângă tine
Odată cu umbrele nopţii;

Şi-ţi voiu da — o, bruna mea!
Sărutări reci ca luna
Şi te voiu mângâia ca şearpele
Care se târăşte în jurul unei gropi.

Când palida dimineaţă va răsări,
Tu vei găsi locul meu gol
Şi rece până va sosi seara.

Cum alţii domnesc prin duioşie
Pe viaţa şi de tinereţea ta,
Eu, vreau să domnesc prin spaimă!

trad. de AL. T. STAMATIAD

Rabindranatle Tagore.

Madana

In cele dintâi dimineţi ale lumei, Madana, zeu al amorului, te învârteai pe pământ printre muritori. Flamura ta fâlfâitoare aduna pe toţi tinerii, cari veneau în cale-ţi ca să te salute. Şi pe când aerul te îmbălsăma de mirezmele toamnei, gândurile lor se împurpurau deodată ca nişte roze.

Poeţii, pe treptele templului tău, îţi închinau cântecele; gazelele perechi, perechi, îţi lingeau degetele-ţi divine; tigrul şi tigroaica se culcau cu supunere la picioarele tale. In fiecare seară fecioarele aprindeau torţa la altarul tău şi îţi puneau dinainte mugurii ascuţiţi de *Champă* ca să se prefacă în săgeţi.

Uncle, cele ruşinoase, te rugau să le cruţi, când ridicându-ţi arcul trăgeai coarda; altele, cele curioase, furându-ţi pe sub ascuns câte o săgeată din tolbă îi încercau vârful la sân. Şi pe când dormeai obosit şi galeş la umbra pădurilor, logodnicele treceau mereu pe dinaintea ta şi mişcau clopoţeii dela cingători, privindu-te pe furiş cu ochi vicleni şi ascunşi.

Una din ele n'a venit pe malul râului?

Neştiind că ar putea să ţi cadă pradă, se tolăni alene pe malul ierbos şi îşi lăsă urciorul să plutească pe apă. Tu te-ai apropiat... Râsul tău sgomotos o deşteaptă din vis... Încurcată se ridică şi în zadar încercă să te pedepsească aruncându-ţi cu apă.

Revino pe pământ, zeu al dragostei!

Florile câmpului ţin să se amestece în părul tău buclat; lampa nupţială, în adâncimea tăcerei de noapte, aşteaptă să vii; pământul însetat se gândeşte la sărutul paşilor tăi.

Inima omului, ca un sfânt potir, aşteptă să se umple de vinul Paradisului tău!

* * *

Focul mâniei tale, O Shiva, divin ascet, a prefăcut în cenuşe corpul lui Madana ca să-i libereze sufletul şi astfel s'a răspândit pretutindeni în lume!

De atunci, ziua şi noaptea, suflarea lui împiedică pe a vântului; ceaţa lacrimilor lui coboară ca un văl pe faţa amurgurilor; plânsul lui pare că pleacă chiar din sânul lucrurilor şi cântecu-i ameţitor, în tăcerea nopţilor de April, pune în extaz pământul!

Tânărul se minunează de dorinţele sălbatice cari tresar în el odată cu bătaia sângelui; fecioara întreabă semnele misterioase pe care i-le-a făcut natura; rămăşiţele unei lumi fericite parcă alunecă pe norii de toamnă...

O solie ne este încredinţată de această floare-a-soarelui ce râde sub soarele majestos al zilei.

Nimbul lunei, printre ramuri, pare haina luminoasă a unei vedenii deja dispărute, roşaţa aurorei evocă un surâs înapoia unei măşti pe jumătate ridicată; acolo unde se sărutau odinioară îndrăgostiţii, răsar astăzi florile câmpiei. Mânia ta, o divin ascet, n'a mistuit corpul lui Madana decât pentru a-i face nemuritoare fantoma în sufletul Universului!

Din literatura italiană

O zi de primăvară

de Nicola Moscardelli

Oamenii din oraş se încredeau în calendar şi pentru ei, era încă iarnă. Dar printre zilele cenuşii de Fevruarie se strecurase o zi de primăvară, la fel unui vestitor al armatei liberatoare printre rândurile armatei împresurate. Pe poduri se vedea ceaţa desfăcându-se şi luând coloare de aur în vreme ce soarele se odihnea pe la praguri, ca o pisică friguroasă.

Femeile, pe ici, pe colo, îşi scoseseră blana de pe umeri, ori o descheiaseră, arătând colţul pieptului. Câte un funcţionar, pe ici pe colo, îşi lăsase paltonul.

In vreme ce oamenii se uşurau, pământul în schimb se înveşmânta. Malurile râului prindeau a înverzi, câte-o floare albastră deschidea ochii pe răzoare, iar ghimpii simţiau nostalgia trandafirilor. La fel cu oamenii, şopârlele îşi încercau mlădierea corpului, urcându-se în lungul zidurilor crăpate şi oprindu-se din când în când, cu capul în sus înţepenit, întrebându-se par'că, dacă acela era într'adevăr anotimpul lor. Il recunoşteau din aburii ţărânei care, abia atinsă de soare, răspundea îndrăgostită. Cerul era albastru ca vinele tâmplelor pe care femeile le arătau printre buclele de păr, mişcate de cel dintâiu vânt şoviitor. In aer adia un miros atât de fugar, încât nimeni nu-l putea recunoaşte. Trecând strada, unii trecători întorceau capul ca din senin, părându-li-se că-i strigase cineva.

Era una din acele zile fericite, prin a căror lumină se văd veacurile trecute şi veacurile viitoare, ca prin două oglinzi paralele.

* * *

In prăvăliile călcătoreselor, cărbunele flarelor de călcat începuse acum să dea prea multă căldură şi câte una din călcătorese, din când în când, rămânea nemişcată, să se uite la cine trecea pe stradă. Inchise în halaturile albe, ele cântau şi călcau. De câteva zile, geamurile numai erau aburite, astfel că de îndată ce stăpâna le dădu vorbă să deschidă uşa, fără să răspundă, se arătară gata; dar cea mai tânără ajunse înaintea tuturor la clanţă şi deschise uşa soarelui care intră cu un băzâit subţire.

Aerul străzei era senin ca faţa unui convalescent, iar lumea care trecea, nu era de loc grăbită. Toţi se întoarseră să privească pe călcătorese, dar nu toţi rezistau privirii lor: văzându-se descoperiţi, grăbeau pasul agale, când aerul încet-încet. Copilele cari se găseau pe drum, erau înmărmurite, simţind asupră-le o privire care nu era aceia a bărbaţilor, ci venea de dincolo de pământ.

Ele crezuseră totdeauna că primăvara va fi fost un anotimp la fel cu celelalte, în care se scoate bluza de lână şi se pune aceea de bumbac, mai uşoară şi, fără să-şi dea seama, aproape străvezie. Cântecul călcătoreselor umplea toată strada şi când umbra unui trecător atingând pragul intra înăuntru până la tejghea, ridicau ochii, fără să-şi întrerupă cântecul, aşa că fiecare bărbat se gândea că acel cântec va fi fost pentru el.

Din înnaltul, Villei Borghese Roma se arăta înrourată şi cristalină ca o femeie frumoasă de curând eşită din bae. Pe bulevardele sclipitoare, câinii adulmecau vântul, luaţi fără veste de nenumărate mirosuri şi obişnuiţi bătrâni care se găsesc în toate grădinele lumei se simţeau oarecum îmbătaţi şi adormiţi, de parcă ar fi băut vin.

* * *

Platformele tramvaelor sunt totdeauna pline de lume, dar numai astăzi se văd unii ochi albaştri mai proaspeţi decât glicina abea înflorită, a cărei aromă o porţi cu tine toată ziua de parcă ai fi făcut o plimbare la câmp, pe câtă vreme n'ai străbătut decât obişnuitul drum de fiecare zi. Călătorii care nu s'au văzut niciodată cu aerul de a se cunoaşte cu toţii. Se încrucişează dialoguri, se schimbă cuvinte fără înţeles — de care nimeni nu se îngrijeşte, de oarece cuvintele care până eri aveau un sens precis, astăzi numai înseamnă nimic şi simţi nevoia de a cânta laolaltă cu voioasele călcătorese, închise în halaturile albe. La fiecare zguduitură a tramvaiului se nărue uriaşe architecturi de sticla şi fug speriaţi mii de spiriduşi în lungul şinelor, se năpustesc şi se dau peste cap nebunateci.

* * *

Cimbalele primăverei au răsunat toate împreună în mărunţaele pământului şi florile s'au desfăcut într'o noapte. Fundul mărilor, pământului şi al cerului se reînoeşte: în vreme ce brazdele se rup, apa abisurilor şi aerul culmilor este mişcat de fiinţe noi care dau buzna iar corolele ce se deschid pe pământ sunt la fel cu puzderia de stele care se oranduesc în văzduh şi ca meduzele ce se leagănă pe faţa mării. Primăvara se dezbracă pe maluri şi-i cad ramuri şi flori din poală: poate că vestmântul ei a căzut pe deantregul, căci aerul miroase atâta de tare, încât întunecă vederea, şi face inima să bată. Dumnezeiasca orbire a pământului tresaltă pe când, muzica astrelor s'a îngrămădit în băzâitul celor dintâiu musculiţe care merg din floare în floare să ducă vestea cea bună.

Roma este un oraş făcut anume pentru primăvară. Are atâtea grădini, atâtea alei, atâtea biserici, chiar şi un râu. Sunt străzi unde se poate cânta cu glas tare fără ca nimeni să audă, atât sunt de pustii. Sunt alte străzi atâta de umblate, încât sunt şi mai pustii. De faci zece paşi dincolo de cartierul în care locueşti ţi se pare că te-ai dus în alt oraş.

Iată de ce Roma este patria îndrăgostiţilor, iată decc aerul ei este mereu plin de cuvinte de iubire, mereu şoptitor, ca şi cum în umbra crengilor, frunzele s'ar săruta, prinzând prilejul vântului. In mijlocul ei curge chiar şi un râu care nu face zgomot şi în care stelele abia de se pot oglindi, atât e de întunecat.

Când se iveşte primăvara ar trebui să nu ne lase să ne apropiem de ei, căci răul şi iubirea sunt prieteni buni şi se atrag unul pe altul.

Dacă un funcţionar şi o călcătoreasă se îndrăgostesc, pot să se însoare, neştiuţi de nimeni, atât este de mare Roma. Dar pot la fel să se arunce în rău, fără ca nimeni să-i scape, atât e de obişnuită Roma cu moartea...

Trad. de M.